



**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL D. L. 2015-11-06 SKUNDO**

2016 m. sausio 18 d. Nr. S-14 (7-268/2015)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Lauros Milašiūtės
Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių inspekcijos atstovei
mokesčių mokėtojo atstovei

J. D.
J. N.
advokato padėjėjai A. R.

2015 m. gruodžio 15 d. posėdyje išnagrinėjusi D. L. (toliau – Pareiškėjas) skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2015-10-15 sprendimo Nr. 68-186, n u s t a t ė:

Inspekcija 2015-10-15 sprendimu Nr. 68-186 atnaujino Pareiškėjo 2015-07-31 skundo nagrinėjimą ir patvirtino Kauno apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Kauno AVMI) 2015-07-07 sprendimą Nr. (04.7.2)-FR0682-440, kuriuo Pareiškėjui papildomai apskaičiuota sumokėti į biudžetą 21 044,08 Eur gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 11 527,04 Eur GPM delspinigius, 6 313 Eur GPM baudą, 1 848,41 Eur valstybinio socialinio draudimo įmokas (toliau – VSD įmokos), 924 Eur VSD įmokų baudą, 2 227,64 Eur privalomojo sveikatos draudimo įmokas (toliau – PSD įmokos), 1 050,25 Eur PSD įmokų delspinigius ir 183 Eur PSD įmokų baudą.

Sprendime nurodyta, kad Kauno AVMI atliko Pareiškėjo GPM, VSD įmokų ir PSD įmokų apskaičiavimo, deklaravimo bei sumokėjimo teisingumo patikrinimą už 2009–2010 metus ir 2015-04-22 surašė patikrinimo aktą Nr. FR0680-253. Pareiškėjui pateikus 2015-06-05 pastabas dėl patikrinimo akto, Kauno AVMI 2015-07-07 sprendimu patvirtino patikrinimo aktą. Pareiškėjas Inspekcijai pateikė skundą kartu, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (Žin., 2004, Nr. 63-2243, toliau – MAĮ) 71 straipsniu, su prašymu pasirašyti susitarimą su mokesčių administratoriumi dėl mokesčių ir su jais susijusių sumų dydžio. Inspekcija 2015-08-11 sprendimu Nr. 68-141 sustabdė Pareiškėjo skundo nagrinėjimą, iki bus išnagrinėtas pasiūlymas pasirašyti susitarimą dėl mokesčio ir su juo susijusių sumų dydžio, tačiau tarp Pareiškėjo ir Inspekcijos susitarimas nebuvo pasirašytas, todėl skundas išnagrinėtas iš esmės.

Dėl gautų pajamų pripažinimo

Nurodyta, jog Pareiškėjo mokesstinio patikrinimo metu, buvo nustatyta aplinkybė, jog Pareiškėjui į sąskaitą per 2009–2010 metus pervesta 205 450 Eur (198 650 + 6 800) iš Vokietijos

Federacinės Respublikos fizinių asmenų, o šias pinigines lėšas Pareiškėjas tą pačią dieną arba kitą dieną išsiimdavo iš banko sąskaitos grynaisiais pinigais. Pareiškėjas minėtos sumos nedeklaravo metinėse pajamų mokesčio deklaracijose. Inspekcija iš patikrinimo medžiagos nustatė, jog Pareiškėjas neginčija pajamų gavimo fakto.

Sprendime, remdamasi MAĮ 8 straipsnio 1 dalimi, 2 straipsnio 15 punktu, Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio (Žin., 2002, Nr.73-3085, toliau – GPM įstatymas) 3 straipsniu, 2 straipsnio 14 punktu, 8 straipsnio 1 ir 2 dalimis, LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos praktika adm. byloje Nr. A-602-2280/2012, Inspekcija konstatavo, jog asmuo bus laikomas mokesčių mokėtoju MAĮ ir GPM įstatymo prasme tik tuo atveju, jeigu jam atsiras prievolė mokėti mokesčių dėl tam tikrų sudarytų sandorių ar kitu būdu gautų pajamų, kurios pagal minėtus įstatymus yra pripažįstamos apmokestinamosiomis pajamomis.

Vertindama Pareiškėjo 205 450 Eur gautų ir nedeklaruotų pajamų iš Vokietijos fizinių asmenų pajamų pagrįstumą GPM įstatymo prasme (5 straipsnio 1 ir 2 dalys), Inspekcija padarė išvadą, kad šios pajamos gali būti neapmokestinamos GPM, jeigu būtų pakankamai įrodymų, patvirtinančių, kad tai nėra fizinio asmens pajamos arba tai yra neapmokestinamos pajamos.

1) Pabrėžta, jog Kauno AVMI patikrinimo metu nenustatė aplinkybių, kad minėtos pajamos būtų mokesčio objektas Vokietijos Federacinėje Respublikoje.

Nurodyta, jog pagal Vokietijos mokesčių administratoriaus pateiktą informaciją neginčijamai nustatyta, kad Vokietijos piliečiai S. ir G. veikė kaip tarpininkai, Pareiškėjui parduodant transporto priemones Vokietijoje. Vokietijos mokesčių administratorius nepateikė duomenų, jog Pareiškėjui pervesta 205 450 Eur pajamų suma buvo objektas Vokietijoje, o, priešingai, vykdydamas baudžiamąjį persekiojimą ir priimdamas apkaltinamąjį nuosprendį, pažymėjo, jog S. ir G. veikė siekdami susikurti ne tik nuolatinį pajamų šaltinį, tačiau gauti kuo didesnę pelną; jie gavo mažiausiai 100 Eur komisinius už transporto priemonę ir kiekvienas kaltinamasis papildomai išlaidų ir mokesčių padengimą; daug didesnę pelną gavo Pareiškėjas, kuriam kaltinamieji pervesdavo atitinkamą pirkimo–pardavimo kainą arba atitinkamai perduodavo grynaisiais.

2) Inspekcija konstatavo, jog Pareiškėjas nepateikė duomenų apie tai, jog minėtos pajamos, gautos iš Vokietijos juridinių asmenų, yra ne Pareiškėjo pajamos.

Inspekcija įvertino Pareiškėjo skunde išdėstytą poziciją, jog jis ginčo automobilių Lietuvoje neįgijo ir jų nepardavė Vokietijoje; automobilius susirasdavo Pareiškėjo pažįstami Vokietijos piliečiai H. S. ir F. G. , šiuo tikslu jie atvykdavo į Lietuvą, apsistodavo viešbutyje, esančiame J. Gruodžio gatvėje, Kaune, ir ieškodavo jiems tinkamų automobilių; Pareiškėjas jiems pagelbėdavo bendraujant su pardavėjais (Lietuvos piliečiais); H. S. ir F. G. patys susirado asmenis, kurie sutvarkydavo sudaužytus automobilius; saugumo sumetimais H. S. ir F. G. į Lietuvą nesiveždavo pinigų, reikalingų automobiliams pirkti, o juos pervesdavo į Pareiškėjo sąskaitą bei paprašydavo išgrynintus pinigus perduoti pardavėjams; be to, kai H. S. ir F. G. automobiliams pritrūkdavo pinigų, Pareiškėjas jiems paskolindavo, tai patvirtina vekseliai, kurie yra pateikti Kauno AVMI; Pareiškėjas iš H. S. ir F. G. už sutartą pagalbą negavo jokio atlygio; patikrinimo akte nurodyti automobiliai niekada jo vardu nebuvo registruoti Lietuvoje ar kitoje valstybėje, taip pat nėra ir negali būti jokių įrodymų, jog Pareiškėjas automobilius Lietuvoje pirkto sau ir buvo teisėtas jų savininkas, dėl šios priežasties Pareiškėjui buvo neįmanoma pateikti automobilių įsigijimą patvirtinančius dokumentus, kurių patikrinimo metu prašė Kauno AVMI. Pareiškėjo teigimu, jo veiksmai nebuvo savarankiški, jis neveikė savo valia ir savo nuožiūra, nepriklausomai nuo kitų asmenų valios, todėl gauti pinigai negali būti laikomi gautomis pajamomis vykdant individualią veiklą, taip pat Pareiškėjas negavo jokios kitos ekonominės naudos už suteiktą pagalbą H. S. ir F. G. .

Inspekcija, vadovaudamasi MAĮ 40 straipsniu ir teismų praktika (LVAT adm. bylos Nr. A-556-948/2010, A-442-60/2011, A-556-152/2010), akcentavo mokėtojo pareigą pateikti konkrečius, leistinus ir patikimus įrodymus, kurie pagrįstų jo poziciją bei leistų mokesčių administratoriui nustatyti tikrąsias piniginių lėšų gavimo aplinkybes bei paneigti bet kokias abejones. Pabrėžta, jog Pareiškėjas nepateikė duomenų (apskaitos dokumentų, susirašinėjimų su fiziniaisiais asmenimis ar kitų leistinių įrodymų), kurių pagrindu būtų galima teigti, jog gautos pajamos yra Vokietijos piliečių H. S. ir F. G. , o Vokietijos Konstancos pirmosios instancijos teismo 2011-06-07 nuosprendyje nurodyta, kad Vokietijos teismui pakako duomenų patvirtinti,

kad piliečiai H. S. ir F. G. veikė kaip tarpininkai, priešingai, nei teigia Pareiškėjas. Nurodyta, jog Vokietijos mokesčių administratorius pateikė informaciją apie tai, kad Vokietijos verslininkas H. S. nuo 2008-01-01 vykdė veiklą, susijusią su transporto priemonių pirkimu–pardavimu bei tarpininkavimu; 2008 m. daugiausia buvo parduodamos naudotos transporto priemonės, o šių transporto priemonių pardavimui buvo taikoma maržos schema; daugelio transporto priemonių užsakovas buvo Pareiškėjas (Lietuvos pilietis D. L.).

Nurodyta, jog Kauno AVMI, siekdama nustatyti pervedamų pinigų pagrįstumą, 2010-07-19 atliko Pareiškėjo mokesstinį tyrimą (mokestinio tyrimo rezultatų ataskaita Nr. AU18-78), kurio metu nustatė, kad Vokietijos pilietis p. H. S. į Pareiškėjo asmeninę banko sąskaitą pervedė 198 650 Eur, o p. F. G. į minėtą sąskaitą pervedė 6 800 Eur. Pervestas pinigines lėšas Pareiškėjas grindė pinigų skolinimu pagal išrašytus vekselius Vokietijos piliečiui H. S. , tačiau vekselio davėjas buvo nurodytas F. G. , nes jis garantavo už H. S. . Pinigai buvo skolinami apie 10 kartų t. y. buvo gražinti ir vėl skolinami. Dėl Vokietijos mokesčių administratoriaus pateiktų transporto priemonių pardavimo agento H. S. pasirašytų susitarimų Pareiškėjas paaiškino, kad ant pardavimo dokumentų parašai ne jo, jo pavardė parašyta su klaida. Pareiškėjas pažymėjo, jog jis sąskaitų nerašė ir, kas įrašyta jose, nežino.

Pasak Inspekcijos, Kauno AVMI papildomai kreipėsi į Vokietijos mokesčių administratorių, kuris pateiktame atsakyme pateikė papildomus duomenis apie ginčo pajamas, pažymėdamas, jog H. S. su Pareiškėju atsitiktinai 2009 m. susitiko Kaune bei nuo tada minėtas asmuo su Pareiškėju palaikė verslo kontaktus, t. y. H. S. tarpininkavo Pareiškėjui perkant / parduodant transporto priemones Vokietijoje, todėl jis buvo du kartus susitikęs su Pareiškėju Vokietijoje. Vykdant sandorius (paimant automobilius, atsiskaitant už juos) H. S. dirbo F. G. . Pasak H. S. , Pareiškėjas nepardavė automobilių H. S. , nes jis buvo tarpininkas, t. y. Pareiškėjo vardu ieškojo automobilių pirkėjų / pardavėjų Vokietijoje: per 2009 m. Pareiškėjui tarpininkavo dėl 37 automobilių, o per 2010 m. – dėl 5 automobilių. H. S. nurodė, jog iš Pareiškėjo negavo jokių paskolų. Dėl Pareiškėjo sandorių su Vokietijos piliečiu F. G. Vokietijos mokesčių administratorius nurodė, kad F. G. pažinojo Pareiškėją dėl pastarojo verslo santykių su H. S. , nes kartu su H. S. organizavo transporto priemonių pardavimus Pareiškėjui; Pareiškėjas nepardavė jokių automobilių F. G. , o pastarasis nesiskolino pinigų iš Pareiškėjo; F. G. išduotas vekselis buvo kaip užstatas už transporto priemonės atgabentas iš Pareiškėjo H. S. dėl paskesnio jų pardavimo, tačiau vekselis nebuvo apmokėtas, nes už automobilio H. S. apmokėjo grynaisiais pinigais arba pavedimu per banką, kai kuriais išskirtiniais atvejais G. apmokėdavo Pareiškėjui.

Akcentuota, jog Vokietijos mokesčių administratorius kartu su pateikta informacija pateikė ir dokumentų kopijas apie Pareiškėjo parduotas transporto priemones, tarpininkaujant Vokietijos piliečiams H. S. ir F. G. , iš kurių nustatyta, kad Pareiškėjas Vokietijoje parduodavo transporto priemones ir pardavimus įformindavo naudotos transporto priemonės pirkimo–pardavimo sutartimis (pardavėjas yra Pareiškėjas). Taip pat buvo pateiktos transporto priemonių pardavimo agento susitarimo kopijos, kuriose nurodyta, kad H. S. (transporto priemonių pardavimo agentas) už sėkmingą tarpininkavimą skaičiuoja 200 Eur ir plus PVM (238 Eur) už transporto priemonę. Vokietijos mokesčių administratoriaus duomenimis, kai kuriuose automobiliuose, dėl kurių pardavimo H. S. tarpininkavo Pareiškėjui, buvo nustatyti defektai, dėl ko automobilių pirkėjai padavė H. S. į teismą. Pateiktame 2011-06-07 Vokietijos Konstancos pirmosios instancijos teismo nuosprendžio dublikate nurodyta, kad „laiku, kuris nėra tiksliau apibrėžiamas, vėliausiai 2009 metų pradžioje, S. ir G. pradėjo veikti kartu ir – daugiausia Lietuvoje – sutaisytas po avarijų transporto priemones per Lietuvą pardavė į Vokietiją <...> Pareiškėjas, kuris H. S. ir pristatė tokio verslo modelį, turėjo pristatyti transporto priemones iš Lietuvos. Kaltinamasis G. turėjo palaikyti kontaktą su Pareiškėju ir kartu nuspręsti, kurios transporto priemonės bus siūlomos Vokietijoje. H. S. iš esmės turėjo sutvarkyti atskirus pardavimus. Iš dalies kaltinamųjų parduotos transporto priemonės buvo su dideliais gedimais arba visiškai netinkamos eksploatacijai. Dėl besikaupiančių pirkėjų ieškinių vėliausiai 2009 metų gegužės pradžioje kaltinamieji suprato, kad jų labai pigiai parduotos transporto priemonės buvo su dideliais gedimais ir Lietuvoje buvo suremontuotos neprofesionaliai. Tačiau jie veikė toliau ir siūlė šias transporto priemones be jokio nurodymo apie buvusius didelius gedimus. Pagal bendrą nusikalstamos veiklos planą kaltinamieji pigiai siūlė iš Lietuvos atgabentas transporto priemones interneto platformose *www.autoscout24.de*. Laikotarpiu nuo 2009-05-01 iki 2009-11-07 pagal H.

S. gyvenamosios vietos adresą: (*duomenys neskelbtini*), Mėrsburge, pasinaudodami firmos pavadinimu „T2“ jie pardavė 15 transporto priemonių, kurias jiems pristatė iš Lietuvos Pareiškėjas. <...> H. S. ir F. G. veikė siekdami susikurti ne tik nuolatinį pajamų šaltinį, tačiau gauti kuo didesnę pelną. Jie gavo mažiausiai 100 Eur komisinius už transporto priemonę ir kiekvienas kaltinamasis papildomai išlaidų ir mokesčių padengimą. Žymiai didesnę pelną gavo Pareiškėjas, kuriam kaltinamieji pervedavo atitinkamą pirkimo–pardavimo kainą arba atitinkamai perduodavo grynaisiais“.

Inspekcija pažymėjo, jog tuo atveju, kai mokesčių mokėtojas nevykdo pareigos tinkamai deklaruoti pajamas, o gautų pajamų pagrįstumo nėra galimybės nustatyti pagal juridinę galią turinčius dokumentus, ypač didelis dėmesys yra skiriamas mokesčių mokėtojo paaiškinimams, tuo tarpu Pareiškėjo pozicija yra prieštaraujanti ir besikeičianti, t. y. būtent skirtingas aplinkybių interpretavimas, nenuoseklūs parodymai Inspekcijai sukėlė abejonių dėl jų vertinimo. Iš Vokietijos mokesčių administratoriaus pateiktos informacijos nustatyta, kad Vokietijos verslininkas H. S. nuo 2008-01-01 vykdo veiklą, susijusią su transporto priemonių pirkimu–pardavimu bei tarpininkavimu, o nuo 2009-08-06 minėtas asmuo išregistravo veiklos dalį – transporto priemonių pirkimas ir pardavimas. Minėtas asmuo savo veiklą yra deklaravęs, priešingai nei Pareiškėjas, kuris negalėjo pateikti duomenų apie tai, kam apmokėjo už tariamai pirktas transporto priemones. Inspekcija padarė išvadą, kad prie 2015-07-31 skundo Pareiškėjo pateikti N. K. , E. G. , A. K. , A. B. , R. P. paaiškinimai nepaneigia mokesčių administratoriaus patikrinimo metu surinktos informacijos. Pirmiausia N. K. nenurodė, kokius bei kada automobilius surado Vokietijos piliečiams, nenurodė markių, nepateikė dokumentų bei kokiu pagrindu bendradarbiavo su Vokietijos piliečiais. Inspekcija iš turimų duomenų nustatė, jog N. K. nėra teikęs metinių pajamų mokesčio deklaracijų už 2009–2010 metus ir laikotarpiu 2009–2010 m. nebuvo įsigijęs verslo liudijimo, nevykdė veiklos pagal pažymą. R. P. paaiškiniame nurodė, jog gabeną automobilius iš Vokietijos, o stovint turguje į jį kreipėsi Vokietijos piliečiai, kuriems jis gabeną automobilius, tačiau nepateikė gabenimą patvirtinančių dokumentų. Atkreiptas dėmesys į tai, jog, Gyventojų registro bei Elektroninio deklaracijų sistemos (EDS) duomenimis, minėtas asmuo Lietuvoje neegzistuoja. Taip pat Lietuvoje neegzistuoja asmuo A. K. , kuris nurodė, jog jo mamos apartamentuose nuolat apsistodavo Vokietijos piliečiai. Dėl E. G. ir A. B. pateiktų paaiškinimų pastebėta, jog E. G. , būdamas UAB „T1“ direktoriumi ir turėdamas visus apskaitos dokumentus, savo paaiškinimą grindė aplinkybėmis „tikslų datų neprisimenu“, „mūsų žiniomis“, „tikslaus suremontuotų automobilių skaičiaus nepamenu“ ir pan., o A. B. , būdamas UAB „E1“ savininku, nurodė, kad „tikslų automobilio markių ir jų skaičiaus nepamenu“, nors paaiškiniame teigė, jog Vokietijos piliečiai buvo nuolatiniai klientai. Taip pat pažymėta, jog E. G. nurodė, kad 2009–2010 metais buvo UAB „T1“ direktoriumi, tačiau iš Sodros ir EDS duomenų bazių nustatyta, jog minėtas asmuo direktoriumi bei darbuotoju buvo tik iki 2009-10-19.

Atkreiptas dėmesys į tai, jog Pareiškėjo 2010-07-08 pateiktame paaiškiniame nurodė, kad „vekseliai buvo išrašyti F. G. , nes jisai garantavo už H. S. skolinamus pinigus, F. G. atrodė patikimesnis. Pinigai grynaisiais buvo perduodami įvairiuose Kauno vietose. F. G. ne visą laiką dalyvaudavo, dažniausiai H. S. turėdavo F. G. pasirašytus vekselius, o F. G. jam patvirtindavo telefonu. Gražintus jam pinigus jis vėl skolindavo“. Pareiškėjo 2015-07-31 skunde nurodyta, jog „H. S. ir F. G. automobiliams pritrūkdavo pinigų, Pareiškėjas jiems paskolindavo, o tai patvirtina vekseliai“. Tačiau 2010-07-16 Pareiškėjo paaiškiniame nurodyta, jog „F. man atrodo patikimesnis, turėjo nuolatinį darbą ir nuolatinę gyvenamąją vietą, o H. nekeliantis pasitikėjimo. Paskola buvo suteikta beprocentinė“, toliau tam pačiam paaiškiniame nurodoma „VW Golf buvo įsigytas Lietuvoje ir Vokietijoje sudaužytas. Minėtas automobilis buvo paskolintas Vokietijos H. S. . Vėliau jam buvo surašytas įgaliojimas draudimui atsiimti <...>“.

Apibendrinusi nustatytas aplinkybes, Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėjas nepateikė objektyvių įrodymų, paneigiančių mokesčių administratoriaus nustatytas faktines aplinkybes bei surinktus įrodymus, todėl nėra pagrindo išvadai, jog ginčo lėšos 205 450 Eur buvo Vokietijos piliečių H. S. ir F. G. .

Dėl individualios veiklos

Tai, kad tikrinamuoju laikotarpiu Pareiškėjas vykdė individualią veiklą, Inspekcija vertino, vadovaudamasi GPM įstatymo 2 straipsnio 7 dalimi, bei šiame straipsnyje įtvirtintų individualios veiklos požymių LVAT išaiškinimu (pavyzdžiui, 2014-06-12 nutartis adm. byloje Nr. A-575-653/2014, 2012-09-27 nutartis adm. byloje Nr. A-438-1715/2012 LVAT išplėstinės teisėjų kolegijos 2006-06-16 sprendimas adm. byloje Nr. A-5-902/2006 ir kt.), kad siekiant konstatuoti individualios veiklos egzistavimą, būtina nustatyti požymių visumą, t. y. savarankiškumą, versliškumą, tęstinumą, ekonominės naudos siekimą.

Pabrėžta, jog patikrinimo metu nustatyta, kad Pareiškėjas 2009 m. gavo 440 059,36 Lt, 2010 m. – 269 318,40 Lt individualios veiklos pajamų. Inspekcijos vertinimu, byloje nustatytų aplinkybių visuma leidžia daryti vienareikšmišką išvadą, kad Pareiškėjo vykdyta veikla atitinka visus individualios veiklos požymius, todėl mokesčių mokėtojo gautos pajamos buvo pagrįstai priskirtos pajamoms, gautoms iš individualios veiklos bei tuo pačiu apmokestintos. Pirmiausia transporto priemonių pardavimas, kurį vykdė Pareiškėjas, laikytinas savarankiška veikla, nes buvo atliekama nepriklausomai nuo kokių nors kitų asmenų, mokesčių mokėtojas pats sprendė su pardavimu susijusius klausimus ir veikė savo iniciatyva. Antra, Pareiškėjas užsiėmė tęstine veikla, nes pardavimai buvo vykdomi periodiškai 2009–2010 metų laikotarpiu. Trečia, Pareiškėjas, parduodamas transporto priemones, siekė gauti pajamų ir ekonominės naudos. Pareiškėjo transporto priemonių pardavimo paslaugų sistemiškumas bei pobūdis, pasak Inspekcijos, sudaro pagrindą konstatuoti, kad ši veikla nebuvo atsitiktinė, o siekiant gauti naudos.

Pažymėta, jog Pareiškėjas nepateikė įrodymų, kurių pagrindu būtų neginčijamai patvirtinta tiksli mokesčių mokėtojo išlaidų dalis. Tačiau vis dėlto 2010 metais Kauno AVMI pripažino dalį patirtų išlaidų, t. y. atsižvelgdama į GPM įstatymo 18 str. 12 dalies nuostatą (nauja redakcija), Pareiškėjui taikė 30 proc. išlaidų sumą nuo individualios veiklos pajamų, skaičiuojant 2010 metų GPM bazę.

Taip pat Inspekcija padarė išvadą, kad Kauno AVMI patikrinimo metu, įvertinusi neapmokestinamą pajamų dydį, gautas pajamas iš individualios veiklos, patirtas išlaidas, vadovaudamasi MAĮ 96–99 straipsniais, MAĮ 139 ir 140 straipsniu, pažeidimų padarymo metu galiojančio GPM įstatymo 2, 5, 6, 8, 18, 22, 25, 27, 36 straipsnių nuostatomis, Lietuvos Respublikos sveikatos draudimo įstatymo 17, 18, 19 ir Lietuvos Respublikos valstybinio socialinio draudimo įstatymo 4 ir 16 straipsniais bei kitais poįstatyminiais teisės aktais, pagrįstai Pareiškėjui už 2009–2010 metus apskaičiavo mokėtinus 21 044,08 Eur GPM, 11 527,04 Eur GPM delspinigius, 6 313 Eur GPM baudą, 1 848,41 Eur VSD įmokas, 924 Eur VSD įmokų baudą, 2 227,64 Eur PSD įmokas, 1 050,25 Eur PSD įmokų delspinigius ir 183 Eur PSD įmokų baudą.

Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėjas nepateikė objektyvių įrodymų, paneigiančių mokesčių administratoriaus nustatytas faktines aplinkybes bei surinktus įrodymus.

Pareiškėjas nesutinka su Inspekcijos 2015-10-15 sprendimu Nr. 68-186, prašo jį panaikinti.

Pareiškėjas kategoriškai nesutinka Inspekcijos teiginiu, jog mokesčio patikrinimo metu buvo nustatyta aplinkybė, kad jam į sąskaitą per 2009–2010 metus buvo pervesta 205 450 Eur iš Vokietijos Federacinės Respublikos fizinių asmenų ir jis minėtos sumos nedeklaravo metinėse pajamų mokesčio deklaracijose, bei tvirtina, jog šia pinigų suma nedisponavo kaip savo, o atlikdavo tik Vokietijos piliečių pervestų pinigų išgryninimo bei grąžinimo jiems funkciją. Aplinkybę, kad Vokietijos piliečių pervestas pinigines lėšas Pareiškėjas tą pačią arba kitą dieną išsiimdavo iš banko sąskaitos grynaisiais pinigais, nurodė ir pati Inspekcija savo sprendime.

Pareiškėjas taip pat nesutinka su Inspekcijos sprendimo išvada, kad Pareiškėjas nepateikė jokių objektyvių įrodymų, paneigiančių mokesčių administratoriaus nustatytas faktines aplinkybes bei surinktus įrodymus, susijusius su naudotų automobilių pardavimu Vokietijoje bei iš to gautų pajamų nedeklaravimu, nes Pareiškėjas jokių automobilių Lietuvoje neįsigijo, Vokietijoje jų nepardavė ir negavo jokios ekonominės naudos.

Dėl individualios veiklos vykdymo

Pareiškėjas nesutinka su Inspekcijos išvada, jog jo vykdyta veikla atitinka visus individualios veiklos požymius, dėl kurių mokesčių mokėtojo gautos pajamos buvo priskirtos pajamoms, gautoms iš individualios veiklos bei tuo pačiu apmokestintos.

Skunde tvirtinama, kad Pareiškėjas individualios veiklos nevykdė, todėl jo veiksmuose nebuvo požymių, atitinkančių individualios veiklos požymius. Teigiama, kad Inspekcija neįrodė, jog Pareiškėjas pats savarankiškai užsiėmė automobilių pardavimu, jų suradimu, taisymu, gabenimu ir pan., nes Pareiškėjas niekada niekam nesiūlė pirkti automobilių, taip pat neieškojo, kas galėtų suremontuoti automobilius ar juos nugabenti į Vokietiją. Akcentuojama, jog automobilius susirasdavo Pareiškėjo pažįstami Vokietijos piliečiai H. S. ir F. G., šiuo tikslu jie atvykdavo į Lietuvą, apsistodavo viešbutyje, esančiame J. Gruodžio g., Kaune. Jų dažnas viešnages Kaune patvirtina tuometinės viešbučio savininkės sūnaus A. K. 2015-07-21 paaiškinimas, pateiktas Kauno AVMI. Tai, kad Inspekcijos turimais duomenimis, minėtas asmuo A. K. Lietuvoje neegzistuoja, Pareiškėjo manymu, yra įvykusi klaida, nes pilietis A. K., gimęs (*duomenys neskelbtini*) yra realus, minėtas aplinkybės paliudyti galintis asmuo.

Pareiškėjas teigia, žinantis, jog ieškoti tinkamų automobilių minėtiems Vokietijos piliečiams padėdavo Nerijus Kriščiūnas, kuris vertėsi naudotų automobilių prekyba, o Pareiškėjas pažinojo Vokietijos pilietį H. S. ir tuo metu gyveno Lietuvoje, todėl padėdavo pastarajam bendrauti su pardavėjais Lietuvoje. Skunde cituojamas Nerijaus Kriščiūno 2015-07-23 paaiškinimas Kauno AVMI bei pateikti Nerijaus Kriščiūno kontaktai, t. y. įmonės UAB „A1“ (įmonės kodas (*duomenys neskelbtini*), PVM mokėtojo kodas (*duomenys neskelbtini*)), kurios veikos sritis automobilių prekyba, vadovas, buveinės adresas: (*duomenys neskelbtini*), Kaunas, tam, kad Inspekcija galėtų išsiaiškinti, kokius bei kada automobilius N. Kriščiūnas surado Vokietijos piliečiams, kokiu pagrindu bendradarbiavo su Vokietijos piliečiais.

Pasak Pareiškėjo, H. S. ir F. G. patys susirado servisą UAB „T1“, kuriame tvarkydavo sudaužytus automobilius. Skunde cituojamas UAB „T1“ direktoriaus E. G. 2015-07-21 paaiškinimas.

Pareiškėjas tvirtina, kad Vokietijos piliečiai taip pat buvo susiradę įmonę, kurioje paruošdavo automobilius gabenti į Vokietiją, t. y. įmonė UAB „E1“ jiems teikė automobilių valymo ir plovimo paslaugas. Skunde cituojamas A. B. 2015-07-21 paaiškinimas Kauno AVMI ir nurodoma, jog A. B. gali paliudyti aplinkybę, kad minėti Vokietijos piliečiai dideliais kiekiais pirkdavo sportinius *Audi A3*, *BMW* klasės automobilius, jie dažnai turėdavo savo vokiškus transporto priemonių registracijos numerius, kuriais pakeisdavo perkamų automobilių esamus lietuviškus registracijos numerius.

Teigiama, kad saugumo sumetimais H. S. ir F. G. į Lietuvą nesiveždavo grynųjų pinigų, reikalingų automobiliams pirkti, o juos pervesdavo į Pareiškėjo sąskaitą bei paprašydavo išgrynintus pinigus perduoti pardavėjams. Pasak Pareiškėjo, Vokietijos piliečių pervestas pinigines lėšas jis tą pačią arba kitą dieną išsiimdavo iš sąskaitos grynaisiais pinigais ir iš karto grąžindavo Vokietijos piliečiams arba perduodavo pardavėjams pagal nurodymą. Tvirtinama, kai H. S. ir F. G. automobiliams pritrūkdavo pinigų, Pareiškėjas jiems jų paskolindavo, o tą patvirtinantys vekseliai yra pateikti Kauno AVMI.

Remiantis GPM įstatymo 2 straipsnio 7 ir 14 punktais, 17 bei 27 straipsniais, teigiama, jog tik nustačius atlygio gavimą galima konstatuoti, kad asmens veikla turi individualios veiklos požymių, o Pareiškėjui atlygis už suteiktą pagalbą nebuvo žadėtas ir juo labiau nebuvo suteiktas, H. S. ir F. G. pervesdavo tiek pinigų, kiek reikėdavo sumokėti automobilių pardavėjams, todėl Pareiškėjas negavo jokios ekonominės naudos.

Pareiškėjas pabrėžia, kad Inspekcijos nurodyti automobiliai, kuriuos Pareiškėjas tariamai pardavė Vokietijoje, niekada nebuvo registruoti Lietuvoje ar kitoje valstybėje Pareiškėjo vardu, taip pat nėra ir negali būti jokių įrodymų, jog Pareiškėjas automobilius Lietuvoje pirkė sau ir nors trumpam buvo tapęs teisėtu jų savininku, dėl šios priežasties Pareiškėjui buvo neįmanoma pateikti automobilių įsigijimą patvirtinančių dokumentų, kurių patikrinimo metu prašė Kauno AVMI. Pareiškėjas Vokietijos piliečių prašymu tik perduodavo pinigus automobilių pardavėjams, tačiau automobilių savininku netapdavo.

Remdamasis nurodytomis aplinkybėmis, Pareiškėjas teigia, kad jo veiksmai negali būti traktuojami kaip savarankiški, t. y. jis neveikė savo valia ir savo nuožiūra, nepriklausomai nuo kitų asmenų valios, pats nepirko automobilių bei neieškojo jiems pirkėjų, o iš Vokietijos piliečių

gautos pinigines lėšos buvo perduotos pardavėjams už parduodamus automobilius, kuriuos įsigijo H. S. ir F. G. ir vėliau perpardavė Vokietijoje, todėl gauti pinigai negali būti laikomi gautomis pajamomis, vykdant individualią veiklą. Pabrėžiama, jog Pareiškėjas negavo jokios kitos ekonominės naudos už suteiktą pagalbą H. S. ir F. G. . Pareiškėjas tvirtina, jog jo veiksmai neatitiko požymių visumos, kurią būtina nustatyti, norint konstatuoti individualios veiklos egzistavimą.

Dėl automobilių pardavimo Vokietijoje ir jų pardavimo dokumentų

Nors Kauno AVMI iš Vokietijos mokesčių administratoriaus gavo pardavimo sutartis, tačiau Pareiškėjas nurodo, kad automobilių, kuriuos Lietuvoje įsigijo H. S. ir F. G. , jis į Vokietiją negabeno bei Vokietijoje jiems naujų pirkėjų neieškojo, todėl apie jų perpardavimą Vokietijoje nieko negalėjo žinoti. Pareiškėjas neįgijo nuosavybės teisių į automobilius Lietuvoje, todėl neturėjo galimybės parduoti automobilių Vokietijoje. Pareiškėjui yra žinoma, jog keletą automobilių H. S. prašymu į Vokietiją nugabeno R. P. , kuris verčiasi automobilių gabenimu iš Vokietijos. Skunde cituojamas R. P. 2015-07-22 paaiškinimas. Inspekcijos sprendimo duomenys, jog minėtas asmuo Lietuvoje neegzistuoja, Pareiškėjo nuomone, yra nesusipratimas, nes R. P. , gimęs (*duomenys neskelbtini*), yra realus, paaiškintime minimas aplinkybes galintis paliudyti asmuo.

Pareiškėjas nurodo, jog Vokietijos mokesčių administratoriaus pateiktose automobilių pardavimo dokumentuose nepasirašė, nieko nežino apie tų dokumentų turinį, pateiktuose dokumentuose jo pavardė parašyta klaidingai, todėl mano, kad H. S. ir F. G. suklastojo automobilių pardavimo dokumentus, neteisėtai juose įrašė klaidingą jo pavardę ir tokiu būdu supaprastino automobilių perpardavimą kitiems Vokietijos piliečiams. Todėl daroma išvada, kad mokesčių administratorius sprendime nurodyti teiginiai, jog Pareiškėjas vykdė individualią veiklą (pardavinėjo naudotus automobilius) yra pagrįsti ne faktais, o tik prielaidomis.

Atkreipiamas dėmesys į MAĮ 67 str. 1 dalį bei gausią teismų praktiką dėl mokesčių administratoriaus pareigos pagrįsti jo mokesčių mokėtoju apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Taip pat pažymėta mokesčių administratoriaus (jo pareigūno), atliekančio savo funkcijas ir įgyvendinančio jam suteiktas teises, pareiga atliekamus veiksmus įforminti sprendimais ir kitais dokumentais, kurių formas ir užpildymo tvarką nustato centrinis mokesčių administratorius (MAĮ 34 str.), bei paisyti Viešojo administravimo įstatymo 8 str. 1 dalies reikalavimo. Teigiama, kad mokesčių administratorius, atlikdamas mokestinį patikrinimą ir priimtu sprendimu patvirtindamas patikrinimo aktą, pažeidė beveik visus įstatymuose nustatytus apmokestinimo principus, iš kurių svarbiausias yra teisingumo principas (MAĮ 8 str. 3 dalis). Pareiškėjui akivaizdu, kad mokesčių administratorius nėra objektyvus, vertindamas susidariusią situaciją, yra šališkas, nes atstovauja valstybės interesams, todėl neteisingai vertina surinktus įrodymus ir aplinkybes.

Pareiškėjas tvirtina, jog mokestinio patikrinimo metu jam papildomai apskaičiuoti mokesčiai su susijusiomis sumomis neatitinka faktinių aplinkybių, todėl, vadovaujantis protingumo ir teisingumo kriterijais bei šalių lygiateisiškumo principu, tokie patikrinimo rezultatai neturėtų būti tvirtinami, atitinkamai 2015-10-15 Inspekcijos sprendimas Nr. 68-186 yra neteisėtas.

Remdamasis išdėstytais argumentais ir vadovaudamasis MAĮ 155 str., Pareiškėjas prašo pakeisti Inspekcijos sprendimą Nr. 68-186 ir jo skundą patenkinti.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi ginčo bylos medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas atmestinas, Inspekcijos sprendimas tvirtintinas.

Iš bylos medžiagos matyti, jog ginčas tarp šalių vyksta dėl papildomai apskaičiuotų GPM, VSD įmokų ir PSD įmokų ir su jomis susijusių sumų, Kauno AVMI mokestinio patikrinimo metu konstatavus, jog Pareiškėjas 2009–2010 metais vykdė individualią veiklą ir gavo apmokestinamųjų pajamų, kurių nedeklaravo ir nuo jų nesumokėjo mokesčių.

Pareiškėjas nesutinka su skundžiamu Inspekcijos sprendimu, laikydamasis pozicijos, jog mokesčių administratorius netinkamai vertino į jo sąskaitą Vokietijos piliečių pervestas pinigines lėšas kaip pajamas už parduotus automobilius, vykdant automobilių pirkimo–pardavimo

individualią veiklą. Pareiškėjas tvirtina, kad minėtos jam pervestos lėšos buvo ne jo pajamos, o iš karto po jų gavimo buvo išgrynintos ir perduotos pardavėjams už automobilius, kuriuos įsigijo H. S. ir F. G. ir vėliau perpardavė Vokietijoje. Pareiškėjas negavo jokios ekonominės naudos už suteiktą pagalbą šiems asmenims, todėl jo veiksmai neatitiko požymių visumos, kurią būtina nustatyti, norint konstatuoti individualios veiklos vykdymą. Pareiškėjas teigia, kad Vokietijos mokesčių administratoriaus pateiktuose automobilių pardavimo dokumentuose nepasirašė, nieko nežino apie jų turinį, pateiktuose dokumentuose jo pavardė parašyta klaidingai, todėl daro prielaidą, kad H. S. ir F. G. suklastojo minėtus dokumentus. Remdamasis šiais bei kitais skunde nurodytais motyvais, Pareiškėjas prašo naikinti Inspekcijos sprendimą.

Byloje neginčijamai yra nustatyta, kad Pareiškėjui į jo asmeninę AB „S1“ sąskaitą per 2009–2010 metus Vokietijos Federacinės Respublikos fiziniai asmenys (H. S. ir F. G.) pervedė 205 450 Eur sumą, o Pareiškėjas šių Vokietijos piliečių pervestas pinigines lėšas tą pačią arba kitą dieną išsiimdavo iš banko sąskaitos grynaisiais pinigais, tačiau minėtos piniginių lėšų sumos nedeklaravo metinėse pajamų mokesčio deklaracijose. Pabrėžtina, jog Pareiškėjas neginčia minėtos pinigų sumos (205 450 Eur) gavimo fakto į jo asmeninę banko sąskaitą.

Dėl gautų piniginių lėšų pripažinimo pajamomis aptariamoje situacijoje pastebėtina, kad ginčui aktualių metu galiojusio pajamų apmokestinimą reglamentuojančio GPM įstatymo 2 str. 14 dalyje įtvirtinta, jog pajamomis, išskyrus toje pačioje nuostatoje išvardintas išimtis, kurios nagrinėjamu atveju netaikytinos, priskiriamos per mokestinį laikotarpį gautas <...> atlygis už atliktus darbus, suteiktas paslaugas, už perduotas ar suteiktas teises, už parduotą ar kitaip perleistą, investuotą turtą ar lėšas ir (arba) kita nauda pinigais ir (arba) natūra <...>. Šios pajamos pripažįstamos jų gavimo momentu (GPM įstatymo 8 str. 1 dalis). GPM įstatymo 3 straipsnyje nustatyta, kad pajamų mokestį moka pajamų gavęs ir (arba) pajamų uždirbęs gyventojas. GPM įstatymo 5 str. 2 dalyje yra nurodyta, kad nuolatinio Lietuvos gyventojų pajamų mokesčio objektas yra pajamos, kurių šaltinis yra Lietuvoje ir ne Lietuvoje. Pagal MAĮ 8 str. 1 dalį kiekvienas mokesčių mokėtojas privalo mokėti mokesčių įstatymų nustatytus mokesčius, laikydamasis mokesčių teisės aktuose nustatytos mokesčių apskaičiavimo ir mokėjimo tvarkos.

Iš aptarto teisinio reglamentavimo matyti, kad vertinant apmokestinimo GPM pagrįstumą tais atvejais, kai pinigines lėšas yra pervedamos į fizinio asmens sąskaitą, kuria jis turi teisę disponuoti, atlikti piniginių lėšų pervedimai gali būti neapmokestinami GPM, tik esant pakankamiems įrodymams, kad tai nėra fizinio asmens pajamos arba tai yra neapmokestinamosios pajamos. Pareiga pagrįsti tokio pobūdžio aplinkybes, jog tai nėra pajamos, ar tai yra neapmokestinamosios pajamos, tenka mokesčių mokėtojui, pateikiant konkrečius, leistinus ir patikimus įrodymus. Tokios pozicijos laikosi ir LVAT savo praktikoje tokio pobūdžio bylose (pavyzdžiui, 2011-01-20 nutartis adm. byloje Nr. A-442-60/2011, 2010-11-08 nutartis adm. byloje Nr. A-556-1527/2010, 2011-01-24 nutartis adm. byloje Nr. A-556-1216/2011, 2012-05-24 Nr. A-442-1601/2012).

Nagrinėjamu atveju iš 2009–2010 metų laikotarpio Pareiškėjo asmeninės AB „S1“ sąskaitos išrašo negalima nustatyti Vokietijos Federacinės Respublikos fizinių asmenų (H. S. ir F. G.) atliktų pavedimų (2009 metais iš viso 127450 Eur suma, 2010 m. – 78000 Eur suma) paskirties. Mokesčių administratoriaus atliekamų atskirų procedūrų metu Pareiškėjas teikė prieštarungus paaiškinimus dėl į jo sąskaitą iš Vokietijos piliečių (H. S. ir F. G.) per 2009–2010 metus gautų piniginių lėšų (iš viso 205 450 Eur), t. y. Pareiškėjas laikėsi skirtingos pozicijos dėl gautų pinigų iš minėtų asmenų į savo sąskaitą aplinkybių. Pastebėtina, jog pagal mokesčių administratoriaus 2010-06-19 užduotį Nr. AU10-62 vykdyto mokestinio tyrimo metu į Kauno AVMI 2010-06-21 klausimyne pateiktą klausimą Nr. 9, kokių tikslu fiziniai asmenys (H. S. ir F. G.) pervedė atitinkamai 198 650 Eur ir 6 800 Eur, bei prašymą pagrįsti pervestų lėšų teisėtumą dokumentais, Pareiškėjas atsakė, kad visos iš minėtų piliečių gautos lėšos į jo sąskaitą yra *skolos gražinimas*; pinigus jie skolinosi apie 10 kartų, o Pareiškėjas skolino iš asmeninių lėšų, kurių didžioji dalis liko pardavus butą. Tokios pat pozicijos Pareiškėjas laikėsi ir savo 2010-07-08 bei 2010-07-16 paaiškinimuose Kauno AVMI, t. y. kad jis skolindavo pinigus pagal išrašytus paprastuosius vekselius Vokietijos piliečiui H. S. , tačiau vekselio davėju buvo nurodytas F. G. , nes jis garantavo už H. S. . Pareiškėjas teigė, kad pinigai buvo skolinami apie 10 kartų (grąžinami ir vėl skolinami), nes H. S. skųsdavosi apyvartinių lėšų trūkumu ir prašydavo pagalbos; pats Pareiškėjas jokia automobilių pirkimo ir pardavimo veikla neužsiiminėjo. Operatyvaus

patikrinimo metu Kauno AVMI gavo 2013-02-08 Vokietijos mokesčių administratoriaus atsakymą, kuriame pateikti Vokietijos piliečių H. S. ir F. G. paaiškinimai dėl Pareiškėjui pervestų ginčui aktualių piniginių lėšų, t. y., kad H. S. su Pareiškėju atsitiktinai susitiko Kaune 2009 m., nuo tada jis su Pareiškėju palaikė verslo kontaktus, tarpininkavo perkant / parduodant automobilius Pareiškėjui Vokietijoje; vykdant sandorius (paimant automobilius, atsiskaitant už juos) H. S. dirbo F. G. ; Pareiškėjas nepardavė automobilių H. S. , nes pastarasis buvo tarpininkas, t. y. jis Pareiškėjo vardu ieškojo automobilių pirkėjų / pardavėjų Vokietijoje (per 2009 m. Pareiškėjui tarpininkavo dėl 37 automobilių, o per 2010 m. – dėl 5 automobilių). H. S. , pasak Vokietijos mokesčių administratoriaus, iš Pareiškėjo negavo jokių paskolų ir F. G. dirbo H. S. , kai šis tarpininkavo perkant / parduodant automobilius bei gaudavo už tai komisinius; F. G. netarpininkavo skolinant pinigus; jis tik vykdė atsiskaitymus pagal H. S. duotas užduotis, kai pastarasis vykdavo Pareiškėjo pavedimus. 2013-02-08 Vokietijos mokesčių administratoriaus atsakyme Kauno AVMI pažymėjo, jog F. G. nesiskolino pinigų iš Pareiškėjo, o F. G. išduotas vekselis buvo kaip užstatas už transporto priemonės atgabentas iš Pareiškėjo H. S. dėl paskesnio jų pardavimo, tačiau vekselis nebuvo apmokėtas, nes už automobilio pirkimą H. S. apmokėjo grynaisiais pinigais arba pavedimu per banką, kai kuriais išskirtiniais atvejais F. G. apmokėdavo Pareiškėjui. Vokietijos mokesčių administratoriui pateikus informaciją, kad Pareiškėjas Vokietijos mokesčių mokėtojams paskolų nesuteikė (pinigų neskolino), o gavo pajamų už automobilių pardavimą (2014-02-10 operatyvaus patikrinimo pažyma Nr. FR1042-1534), buvo pradėtas Pareiškėjo mokestinis patikrinimas. Šio patikrinimo metu (Kauno AVMI 2015-04-22 patikrinimo aktas Nr. FR0680-253) Pareiškėjas mokesčių administratoriui prašomų (pavyzdžiui, 2014-02-10, 2014-12-15, 2015-01-14, 2015-02-04, 2015-02-10 elektroniniu paštu, 2015-01-19 raštu Nr. (13.2-04.2.3)-AU-9 ir kt.) paaiškinimų ir dokumentų nepateikė, kviečiamas neatvyko pas mokesčių administratorių (patikrinimo akto 2 psl.). Kauno AVMI iš Vokietijos mokesčių administratoriaus pateiktos informacijos bei pridėtų dokumentų (naudotų transporto priemonių pirkimo–pardavimo sutarčių, transporto priemonių pardavimo agento H. S. pasirašytų susitarimų su Pareiškėju, Vokietijos mokesčių administratoriaus pateikto sąrašo apie Pareiškėjo parduotas transporto priemones, 2011-06-07 Vokietijos Konstancos pirmosios instancijos teismo nuosprendžio ir kt.) nustatė, kad Vokietijos piliečiai H. S. ir F. G. veikė kaip tarpininkai Pareiškėjui parduodant transporto priemones Vokietijoje bei gavo už tai atlygį (komisinius), todėl konstatavo, kad Pareiškėjui pervesta 205 450 Eur pajamų suma buvo Pareiškėjo apmokestinamos pajamos.

Mokestinio ginčo metu Pareiškėjas (2015-06-05 rašytinės pastabos, 2015-07-31 skundas ir pasiūlymas dėl susitarimo Inspekcijai) laikėsi pozicijos, jog per 2009–2010 metus Vokietijos Federacinės Respublikos fizinių asmenų į jo sąskaitą pervestos 205 450 Eur sumos nedeklaravo metinėse pajamų mokesčio deklaracijose, nes šia pinigų suma nedisponavo kaip savo, o atlikdavo tik Vokietijos piliečių pervestų pinigų išgryninimo bei grąžinimo jiems funkciją, už kurią negavo jokios ekonominės naudos. Be to, kai H. S. ir F. G. automobiliams pritrūkdavo pinigų, Pareiškėjas jiems paskolindavo. Tokią poziciją Pareiškėjas dėsto ir skunde Komisijai. Pastebėtina, jog LVAT savo praktikoje yra ne kartą pasisakęs, jog mokesčių mokėtojo nenuosekli, nekonkreči pozicija dėl įrodinėjamų aplinkybių yra pagrindas tokius parodymus vertinti kaip gynybinę versiją, siekiant nuginčyti mokesčių administratoriaus nustatytus faktus, t. y. kaip nepagrįstą (2009-08-21 nutartis adm. byloje Nr. A-146-266/2009, 2013-01-01 nutartis adm. byloje Nr. A-438-2923/2012). Šiuo aspektu pažymėtina, jog posėdžio Komisijoje metu Pareiškėjo atstovė taip pat tvirtino, jog minėtas pinigų sumas Vokietijos piliečiai pervesdavo į Pareiškėjo sąskaitą tam, kad nevežti didelių grynujų pinigų sumų, o Pareiškėjo prašydavo tik išgryninimo paslaugos. Pasak Pareiškėjo atstovės, toks buvo Pareiškėjo susitarimas su Vokietijos piliečiais ir akivaizdu, jog kažkokį atlygį Pareiškėjas už tokią paslaugą gaudavo, tačiau, kokį konkrečiai atlygį Pareiškėjas gavo, duomenų nepateikė.

Komisija, vertindama Pareiškėjo skunde Komisijai išdėstytą poziciją dėl gautų į sąskaitą piniginių lėšų, jog saugumo sumetimais H. S. ir F. G. į Lietuvą nesiveždavo grynujų pinigų, reikalingų automobiliams pirkti, o juos pervesdavo į Pareiškėjo sąskaitą bei paprašydavo išgrynintus pinigus perduoti pardavėjams, pažymi, kad toks asmenų elgesys yra nepagrįstas ekonomine logika, nes kitos Europos Sąjungos valstybės narės piliečiams, atvykus į Lietuvą, neturėjo būti sunkumų išsigryninti pinigines lėšas. Be to, mažai tikėtina yra Pareiškėjo versija, jog užsienio piliečiai, vykdydami verslo projektus (transporto priemonių perpardavimus), pervestų

dideles pinigų sumas Lietuvos piliečiui, neturėdami jokios sutarties dėl tolesnio tų piniginių lėšų panaudojimo, nes būtų nepaisoma pinigų praradimo rizikos. Pareiškėjo pozicija, kad jis negavo jokio atlygio (ekonominės naudos), suteikdamas šiek tiek pažįstamiems Vokietijos piliečiams galimybę naudotis savo asmenine sąskaita, taip pat yra nelogiška, be to, prieštarauja kitiems byloje mokesčių administratoriaus surinktiems duomenims, t. y. Vokietijos mokesčių administratoriaus pateiktiems atsakymams ir dokumentams. Kaip jau minėta, Vokietijos mokesčių administratorius pateikė informaciją, jog Vokietijos verslininkas H. S. nuo 2008-01-01 vykdo veiklą, susijusią su transporto priemonių pirkimu–pardavimu bei tarpininkavimu; daugelio transporto priemonių užsakovas buvo Pareiškėjas. Minėta informacija buvo patvirtinta Vokietijos Konstancos pirmosios instancijos teismo 2011-06-07 nuosprendyje, t. y. kad piliečiai H. S. ir F. G. veikė kaip tarpininkai; jie gavo mažiausiai 100 Eur komisinius už transporto priemonę ir kiekvienas kaltinamasis papildomai išlaidų ir mokesčių padengimą, o daug daugiau didesnę pelną gavo Pareiškėjas, kuriam kaltinamieji pervedavo atitinkamą pirkimo–pardavimo kainą arba atitinkamai perduodavo grynaisiais. Vokietijos mokesčių administratorius kartu su pateikta informacija pateikė ir Pareiškėjo, tarpininkaujant Vokietijos piliečiams H. S. ir F. G., parduotų naudotų transporto priemonių pirkimo–pardavimo sutarčių (jose pardavėju yra nurodytas Pareiškėjas) kopijas, taip pat transporto priemonių pardavimo agento susitarimo kopijas, kurios patvirtina, kad H. S. (transporto priemonių pardavimo agentas) už sėkmingą tarpininkavimą skaičiuoja 200 Eur ir plius PVM (238 Eur) už transporto priemonę.

Pažymėtina, jog LVAT, pasisakydamas dėl įrodinėjimo naštos pasiskirstymo (pavyzdžiui, 2010-03-29 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-599/2010, 2010-09-06 nutartis adm. byloje Nr. A-556-983/2010, 2010-11-08 adm. byloje Nr. A-442-60/2011), akcentuoja, kad, kai mokesčių administratorius yra surinkęs atitinkamus faktinius duomenis ir jais grindžia apskaičiuotus papildomus mokesčius bei su jais susijusias sumas, mokesčių mokėtojui apsiginti galimybė atsiranda, kai jis savo ruožtu teikia kitokius faktinius duomenis, suponuojančius priešingą nei mokesčių administratoriaus padarytą išvadą, tačiau apsiribojimas vien teiginiais, atsikirtimais, nepagrįstais jokiais įrodymais, negali nulemti sprendimo, priimtino mokesčių mokėtojo naudai. Tokiu atveju sprendimas turi būti priimamas tos šalies nenaudai, kuriai priklauso neįrodytų aplinkybių įrodinėjimo našta. Nagrinėjamu atveju Pareiškėjas teikė mokesčių administratoriui fizinių asmenų (N. K., E. G., A. K., A. B., R. P.) paaiškinimus, tačiau mokesčių administratorius, įvertinęs šių asmenų parodymus konstatavo, jog šie nepaneigia patikrinimo metu surinktos informacijos. Komisijai Pareiškėjas nepateikė jokių naujų įrodymų tik skunde nurodė, jog minėti asmenys galėtų patvirtinti jo skunde išdėstytą poziciją. Išnagrinėjus Pareiškėjo pateiktus fizinių asmenų, kurių dalies mokesčių administratoriui prieinamose duomenų bazėse nepavyko identifikuoti, paaiškinimus, matyti, kad juose yra pateikta abstraktaus pobūdžio informacija apie prekybą naudotais automobiliais verslą, kuri yra žinoma visiems su tokia veikla susijusiems žmonėms bei neatskleidžianti jokių konkrečių Vokietijos piliečių 2009–2010 metų laikotarpiu veiklos perkant automobilius Lietuvoje ir juos parduodant Vokietijoje aplinkybių. Tuo tarpu Vokietijos Konstancos pirmosios instancijos teismo 2011-06-07 nuosprendyje yra plačiai ir aiškiai įvardintas Pareiškėjo ir Vokietijos piliečių vaidmenų pasiskirstymas vykdytoje automobilių pirkimo–pardavimo veikloje. Konstatuotina, kad Pareiškėjas priešingų įrodymų, paneigiančių ar keliančių abejonių mokesčių administratoriaus išvadomis, nors ir turėdamas tokią teisę bei pareigą, nepateikė, todėl jo teiginiai, kad Vokietijos piliečių jam į asmeninę sąskaitą 2009–2010 metais pervestos ginčo piniginių lėšos yra ne jo apmokestinamos pajamos, o Vokietijos piliečių H. S. ir F. G. lėšos, kaip nepagrįsti jokiais abejonių nekeliančiais faktiniais duomenimis, pripažintini nepagrįstais.

Pareiškėjas skunde taip pat ginčija mokesčių administratoriaus konstatuotas aplinkybes, kurių pagrindu nustatytos jo 2009–2010 m. laikotarpiu gautos 205 450 Eur pajamos buvo priskirtos GPM įstatymo 2 str. 7 dalyje apibrėžtoms individualios veiklos, vykdytos ne pagal verslo liudijimą, pajamoms. Pareiškėjas teigia, kad nėra individualiai veiklai konstatuoti reikalingų požymių visumos, iš esmės remdamasis motyvu, jog mokesčių administratoriaus turimose automobilių pardavimo sutartyse, kurias pateikė Vokietijos mokesčių administratorius, esantis jo parašas yra suklastotas, pavardė įrašyta neteisingai.

Komisija, sutikdama su Inspekcijos sprendime (6 psl.) išsamiai išdėstytu individualios veiklos teisiniu reglamentavimu (GPM įstatymo 2 str. 7 dalis) ir LVAT praktika dėl individualios

veiklos požymių konstatavimo, plačiau nepasisako dėl aptartos teisės normos aiškinimo ir taikymo, tačiau vertina Pareiškėjo skundo motyvus.

Pažymėtina, jog mokesčių administratoriaus išvada, kad Pareiškėjo vykdyta veikla atitinka visus individualios veiklos požymius, yra pagrįsta byloje nustatytų aplinkybių visuma: surinkti įrodymai apie lėšų pervedimus, Vokietijos piliečių parodymai, naudotų transporto priemonių pirkimo–pardavimo sutartys, transporto priemonių pardavimo agento H. S. pasirašyti susitarimai su Pareiškėju, Vokietijos Konstancos pirmosios instancijos teismo nuosprendis, Pareiškėjo paaiškinimai ir pateikti dokumentai bei kt. Tai, kad, pasak Pareiškėjo, Vokietijos mokesčių administratoriaus perduotose naudotų transporto priemonių pardavimo sutartyse yra ne Pareiškėjo parašai, o kai kuriais atvejais jo pavardė parašyta klaidingai, Komisijos vertinimu, neįrodo tų sutarčių negaliojimo ar sutartinių santykių nebuvimo, nes minėtose sutartyse yra pakankamai kitų Pareiškėją identifikuojančių duomenų, pavyzdžiui, tokių kaip Pareiškėjo adresas (*duomenys neskelbtini*), Kaunas), kuriuo yra butas, VĮ Registrų centro duomenimis, priklausęs Pareiškėjui nuosavybės teise iki 2014-06-02, arba telefono numeris (*duomenys neskelbtini*), kuris taip pat yra nurodytas ir Pareiškėjo 2007-04-19 sudarytoje kredito sutartyje su AB SEB Vilniaus banku. Dėl Pareiškėjo motyvo, kad Vokietijos mokesčių administratoriaus nurodyti Pareiškėjo parduoti automobiliai niekada nebuvo registruoti Lietuvoje ar kitoje valstybėje Pareiškėjo vardu, pastebėtina, jog pagal Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2001 m. gegužės 25 d. įsakymu Nr. 260 „Dėl Motorinių transporto priemonių ir jų priekabų registravimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų taisyklių (redakcija, galiojusi ginčui aktualiu laikotarpiu) 57 punktą Pareiškėjui buvo privalu kreiptis į VĮ „Regitra“ dėl transporto priemonės įregistravimo tik prieš pradėdant transporto priemonę eksploatuoti Lietuvos Respublikos viešajame eisme, tuo tarpu Pareiškėjui įsigijus transporto priemonę siekiant ją perparduoti ir neketinant jos eksploatuoti Lietuvoje, teisės aktas nenumatė prievolės įsiregistruoti tos transporto priemonės valdytoju. Tai, kad Pareiškėjas teikė mokesčių administratoriui fizinių asmenų paaiškinimus, kuriuose šie neva liudija apie turėtus verslo santykius su Vokietijos piliečiu H. S. , tačiau nepateikė jokių konkrečių datų, aplinkybių ar jas patvirtinančių dokumentų, laikytina siekiu suklaidinti mokesčių administratorių dėl Pareiškėjo vykdytos individualios veiklos.

Atsižvelgus į aptartus argumentus, taip pat nesant jokių patikimų įrodymų, kurie pagrįstų Pareiškėjo poziciją dėl to, jog lėšos priklausė Vokietijos piliečiams, o jis atliko tik lėšų išgryninimo funkciją, šiai pozicijai prieštaraujant įprastai ekonominei logikai, esant prieštarangiems, besikeičiantiems Pareiškėjo parodymams, kurie nepaneigia mokesčių administratoriaus surinktų įrodymų visumos dėl Pareiškėjo vykdytos individualios veiklos pagrįstumo, darytina išvada, kad mokesčių administratorius visapusiškai, objektyviai išnagrinėjo bei įvertino surinktus duomenis, todėl teisėtai ir pagrįstai ginčo lėšas pripažino Pareiškėjo individualios veiklos pajamomis. Mokesčių administratorius taip pat aiškiai, išsamiai ir detalai pagrindė Pareiškėjui apskaičiuotų mokesčių ir su jais susijusias sumas, kaip tai numatyta MAĮ 67 str. 1 dalies nuostatose.

Komisija konstatuoja, kad tenkinti Pareiškėjo skundą, remiantis jame išdėstytais motyvais, nėra jokio teisinio pagrindo, todėl Inspekcijos sprendimas tvirtintinas, o Pareiškėjo skundas atmetinas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2015-10-15 sprendimą Nr. 68-186.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi

būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene